

תפ"ח 6408/06/15 - מדינת ישראל נגד רימון כתנאני,, על ידי ב"כ עו"ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

29 יוני 2016
תפ"ח 6408-06-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד אליזבט אברהם
נגד

רימון כתנאני,

הנאשם

על ידי ב"כ עו"ד נתי טרבלסי

גזר-דין

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים תוקן כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם, הנאשם הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן ובהתאם הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

מעובדות כתב האישום המתוקן (בשנית) בהן הודה הנאשם עולה, כי הנאשם ביקש להתחתן עם נ.ע., קרובת משפחתו, אשר עמדה באותה עת בקשר עם מ.ע. (יליד 0.0.97, להלן: "המתלונן") וסירבה להתחתן עמו. במועד שאינו ידוע, נודע לנאשם אודות קשר זה שבין נ.ע. והמתלונן.

בתאריך 16/04/2015, בשעות הבוקר, הגיעה אימו של הנאשם אל ביתה של נ.ע., פגשה אותה והציגה בפניה טבעת. נ.ע. סירבה לקבל את הטבעת, ולאחר מכן שוחחה עם הנאשם בטלפון וביקשה ממנו שלא ישלח שוב את הוריו. בעקבות זאת, התקשר הנאשם אל המתלונן ותיאם עמו להגיע אליו. ואכן, בסמוך לשעה 13:00, הגיעו, ברכב, הנאשם ואחיו, ראזי אלכתנאני, אל סמוך למקום עבודתו של המתלונן באשדוד. הנאשם וראזי נפגשו עם המתלונן ועם ט א, מעסיקו של המתלונן, כשהנאשם מחזיק בבגדיו אקדח מסוג שאינו ידוע, טעון בתחמושת, מבלי שהיה בידו היתר כדין לעשות כן. בין הנאשם לבין המתלונן התפתח עימות קולני, ובשלב מסוים הם דחפו האחד את השני. טלב נעמד בין השניים בכדי להפריד ביניהם, ותוך כדי כך דחף המתלונן את הנאשם לאחור. הנאשם שלף את האקדח וירה יריה אחת לעבר הריצפה. טלב צעק לעבר הנאשם: "**אני ממשפחת א, המתלונן איתי, אל תירה, אל תירה**". הנאשם התקרב לעבר טלב והמתלונן; המתלונן פתח בריצה בכדי להימלט מהמקום; ואז ירה הנאשם ירייה אחת לעבר המתלונן ופגע בו בגבו, בכוונה להטיל בו נכות, מום או לגרום לו לחבלה חמורה. המתלונן רדף עד אשר הגיע לשער הכניסה של המפעל בו עבד, שם התמוטט על הארץ.

לאחר כל זאת, נכנס הנאשם אל הרכב ויחד עם ראזי נמלטו בנסיעה מהמקום.

טלב ואדם נוסף הכניסו את המתלונן אל רכבו של טלב, והסיעו אותו במהירות אל תחנת דלק קרובה, כשמקביל הוזעק אמבולנס לתחנת הדלק. הנאשם הובהל באמבולנס לבית החולים "קפלן" ברחובות, שם נמצא כי

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם נזק בלתי הפיך לאחת מכליותיו של המתלונן, קרע בלב לב וקרעים במערכת העיכול. המתלונן עבר מספר ניתוחים והוא נותר בבית החולים כשהוא מורדם ומונשם ובטנו הושארה פתוחה לצורך טיפול ומעקב רפואי.

2. לבקשת הסנגור הוגש תסקיר על הנאשם ממנו ניתן ללמוד, כי הוא יליד 1986, רווק, תושב רהט, סיים 12 שנות לימוד וטרם מעצרו עבד כמוכר בחנות שבבעלות משפחתית. במשפחתו 20 ילדים, כשהוא ה-14 בסדר הלידה.

הנאשם לקח אחריות על מעשיו נשוא כתב האישום והסביר, כי תכנן להינשא לנ.ע. (קטינה כבת 16) עמה היה בקשר זוגי במשך כשנה וחצי (בהסכמת משפחותיהם), וכי התקשה להתמודד עם סירובה להינשא לו. שירות המבחן ציין, לעניין זה, כי במסגרת חקירת המעצר עלה בידי השירות לשוחח טלפונית עם המתלוננת (אשר לא ניתן היה לקבל תגובתה לאחר מכן), והיא שללה מערכת יחסים זוגית עם הנאשם או תוכנית להינשא לו, ולעומת זאת, תיארה מערכת יחסים זוגית עם המתלונן. נמסר לשירות המבחן, כי נ.ע. זוכה לתמיכה משפחתית וכי כיום אין הנאשם מצוי בקשר עמה.

הנאשם ציין בפני שירות המבחן, כי **"התנהג באופן אלים וכוחני כתגובה להתנהגות מאיימת כלפיו... תיאר את הנהגותו כהתנהגות ילדותית, אימפולסיבית, ללא הפעלת שיקול דעת ומחשבה אודות השלכות מעשיו והפגיעה באחר... חש צער וחרטה בגין התנהגותו האלימה והשלכותיה על המתלונן וגם על אורח חייו שנקטע..."**. עוד ציין בפני שירות המבחן, כי לא הייתה לו כל היכרות קודמת עם המתלונן (לא כסוכן ולא קונפליקט).

כך ציין שירות המבחן בסיום התסקיר:

"התרשמנו... מקושי להתייחס באופן מעמיק לאורחות חייו, לדפוסי התנהגותו, בחירותיו ודרכי התמודדותו במצבי קושי ותיסכול שונים... התרשמנו מאדם בעל נוקשות חשיבתית, צורכי שליטה מוגברים, אשר במצבים בהם חווה דחייה, תיסכול, פגיעה בכבודו או בצרכיו וכאשר חש איום על תפיסתו העצמית, הוא מונע מהצורך להוכיח את גבריותו ואת יכולתו לשלוט בסיטואציה כשעלול להתנהג באופן אובססיבי, אלים וכוחני תוך הפרת הנורמות החברתיות הנוהגות בחברה. התרשמנו מאדם בעל קושי בתפקוד רגשי וחברתי דבר הבא לידי ביטוי בקהות רגשית, ריכוז עצמי וחוסר אמפטיה קיצוני... התרשמנו כי לתפיסתו, אלימות הינה תגובה לגיטימית לצמצום לחצים בהם מצוי... נמליץ על הטלת עונש מוחשי, מאסר מותנה והתחייבות..."

3. שירות המבחן גם התבקש להכין תסקיר על המתלונן, נפגע העבירה, ומטעמים של שמירה על פרטיותו נמעט, ככל הניתן, בהבאת פרטים מתסקיר זה.

המתלונן הינו רווק כבן 18, אשר בטרם נפגע, ולאחר שעזב את הלימודים, עבד באופן רצוף, היה עצמאי ואף סייע לפרנסת משפחתו. מקום העבודה האחרון שלו, כפי שגם ציין בכתב האישום, היה במפעל באשדוד. מאז הפגיעה הקשה, נאלץ המתלונן להתמודד עם פגיעות פיזיות ורגשיות קשות וחיי

מרוכזים בטיפולים רפואיים. הפגיעה קטעה באופן חד ואכזרי את רצף חייו - חיים של צעיר בעל תוכניות, תקוות וחלומות לעתיד, וכיום הוא נותר חסר כיוון ורק חרד לעתיד מצבו הבריאותי והטיפול.

המתלונן הגיע לבית החולים עם פצעי ירי בקיבה, קרע בלב, איבוד כליה שמאלית וחור בבטן; היה באישפוז ממושך במצב קריטי בטיפול נמרץ, כשהוא מורדם ומונשם ועם בטן פתוחה. עבר מספר רב של ניתוחים מסובכים ומורכבים ושחרר לאחר 39 ימי אישפוז, אם כי גם לאחר מכן עבר ניתוחים נוספים. הוא עדיין סובל מכאבים כרוניים בבטנו (שנתרה, לבינתיים, פתוחה, ועל כן קיים חשש מתמיד לזיהומים), ותנועתו מוגבלת.

נציין, כי במסגרת הטיעונים לעונש הוגשו, בהסכמה, מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן, כאשר ביניהם מצאנו גם תעודה רפואית מבית החולים "קפלן" שם צויין, בין היתר, כי **"בשל זיהום בלתי נשלט בוצעה סתימה של הכליה השמאלית בצינתור ואח"כ הטרייה בשלבים של שרידי הכליה. נותר עם כלייה אחת (הימנית)...** **איבד את הכליה השמאלית"** (ר' ת/2 לעונש - הכולל גם תעודת הנכה של המתלונן, לפיה נכותו של המתלונן היא בשיעור 74%-100 נכות רפואית, וכן סיכום שחרורו מבית החולים).

אולם הפגיעה אינה פיזית בלבד, ויש לפגיעה השלכות נפשיות קשות לא פחות, כמו גם השלכות חברתיות לא פשוטות.

המתלונן שיתף את עורכת התסקיר בכך שהתקיים הליך של "סולחה" בין המשפחות, שהוא אינו מצוי בפרטיו אך יודע, כי הייתה הסכמה לתשלום של סכום כסף.

עורכת התסקיר העריכה שהתערבות טיפולית, שיקומית אינטנסיבית הינה קריטית עבור המתלונן, ולכן **"ועל מנת לסייע למ' לקבל הכרה בפגיעה ובהשלכותיה, נמליץ כי בין יתר שיקולי הענישה תינתן התייחסות למצבו של מ' וביטוי ממשי להשלכותיה, באמצעות פיצוי כספי משמעותי"**.

4. בטיעוניה לעונש עמדה התובעת המלומדה, עו"ד אברהם, על החומרה הרבה שבמעשי הנאשם. היא הדגישה את העובדה שהמתלונן היה קטין, אך כבן 17.5 בעת ש"זומן" על ידי הנאשם למפגש, בלא שהייתה היכרות מוקדמת בין השניים, ורק על רקע יחסיו של המתלונן לנ.ע., בחורה שהנאשם היה מעוניין להינשא לה.

במפגש, ולאחר שהנאשם ניסה להניא את המתלונן מלהמשיך את הקשר עם נ.ע., הוא שלף אקדח, אותו החזיק על גופו, וירה במתלונן בגבו בעת שניסה להימלט על נפשו. לדבריה, **"הקלות הבלתי נסבלת שבה אדם אחד פוגע באדם אחר, זה פשוט לא נתפס..."**. התובעת פרטה את הפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן כתוצאה מהירי, ולשם כך אף הפנתה לתסקיר הקורבן שהוגש אודותיו; ציינה כי המתלונן נותר נכה באופן קשה, וכך יישאר כל חייו - מוגבל ביותר פיזית ופגוע ביותר נפשית וחברתית; והדגישה את הצורך בהתערבות טיפולית-שיקומית אינטנסיבית לה הוא זקוק.

אשר לנאשם ציינה התובעת, כי בשל קנאה וחוסר השלמה עם בחירתה של מי שהייתה חברתו, החליט לפגוע

באופן כל כך קשה ואנוש במתלונן, ואף הפנתה להתרשמות שירות המבחן, כי, בין היתר, הנאשם סובר שפעל בדרך לגיטימית. התובעת הוסיפה, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם לא צריכות לעמוד במרכז שיקולי הענישה במקרה שבפנינו, וכי העונש לא אמור להיגזר מהיותו חבר טוב, עובד מסור, נעים הליכות או חסר עבר פלילי. לדבריה, **"המרכז כאן הם המעשים שלו והנזק הבלתי נתפס שהוא גרם למתלונן... בגלל שום דבר... המחשבה היא, איך אנחנו נותנים למתלונן הזה ולמתלוננים עתידיים (תחושה) שהמערכת עושה איתם צדק ושלא רק הנאשם והנסיבות שלו זה מרכז גזר הדין... ההרתעה היא חלק מהעניין... הגמול והתחושה שאתה נותן למתלונן, שמי שפגע בו והרס את חייו, הדרך היחידה שניתן קצת לתת לו "נחת" זה להרחיק אותו מהחברה ולפגוע בו בחזרה באופן משמעותי, ואת זה אפשר להשיג בענישה ומאסר משמעותי ומרתיע... המתלונן, בעוד 10 או 12 שנה, מצבו לא ישתפר, הוא ישאר עם כליה אחת ועם נכות של 100% וצלקות מכוערות בכל גופו ועם פגיעה נפשית קשה... הנאשם, אם יצא מהכלא בעוד 10 שנים ימשיך בחייו, ואני מבקשת יותר... יש להילחם בתופעה נרחבת וקשה של התנהלות אלימה וחמורה... אם יש איזה דרך להביע את התרעומת ושאת הנפש והעובדה שצריך פה שינוי, זה בענישה מחמירה".**

לפיכך, סברה התובעת, כי מתחם העונש ההולם נע בין 11 ל-16 שנות מאסר בפועל, כשלאור נסיבותיו של הנאשם, הודאתו והיעדר העבר הפלילי העונש צריך להיגזר במרכזו של המתחם. כן ביקשה, שחרף הסולחה, וחרף האמור בעניין הפיצוי מפי המתלונן במסגרת התסקיר שהוגש עליו, יוטל גם פיצוי שייקבע שהוא מיועד אך למתלונן ולא למשפחתו, כך שניתן יהיה לעשות בו שימוש לצורך שיקומו של המתלונן וטיפוליו.

5. הסנגור המלומד, עו"ד טרבלסי, העיד, במסגרת ראיותיו לעונש, שני עדים אשר סיפרו על טוב לבו של הנאשם, חריצותו ותרומתו לחברה. מר דקר סיבוני, שעבד מזה כעשרים שנה עם הנאשם (הנאשם נתן שירותי אחזקה לבניין שירות התעסוקה שם עובד מר סיבוני) ציין, כי **"הוא בחור נחמד, נורמטיבי... עובד כל הזמן, חייכן... המקרה הזה, לפי מה שהספקתי להבין, זה לא משהו שמאפיין אותו..."**, ואילו מר אחמד אלנסאסרה, סגן ראש עיריית רהט ציין, כי הוא מכיר את הנאשם ומשפחתו שנים רבות **"כאדם נורמטיבי מאוד ואחראי, עוזר לזולת, הוא איש מקסים, מסור לעבודתו... ואיש שהוא לא איש של בעיות ולא של דברים רעים חס וחלילה"**.

6. כחלק מראיותיו לעונש גם הגיש הסנגור המלומד את הסכם הסולחה שנערך בין משפחתו של הנאשם ובין משפחתו של המתלונן (כולל תרגום לשפה העברית), הסכם שנערך ביום 29/01/2016, בנוכחות עשרות שייחים ונכבדים, וכותרתו **"הסכם שלום בין שתי המשפחות"**. בין היתר צויין בהסכם זה כי הסתיים הסכסוך בין המשפחות באופן סופי, זאת לאחר ששולמו למשפחת המתלונן סכומי כסף נכבדים (50,000 דינר ירדני, "מחיר" הכליה - 70,000 דינר ירדני, ותשלום שכר טרחה - 70,000 דינר ירדני)

צוין כי "הסכומים הללו מכסים את התביעה והבעיה מהתחלתה ועד סופה... ובזאת הסתיים הסכסוך סופית, בין שני הצדדים, ולא נשארה שום דרישה או תביעה של צד אחד אצל הצד האחר ולא שום טענה שהיא".

במסגרת טיעוניו לעונש ביקש הסנגור המלומד לייחס משקל רב להסכם הסולחה האמור, אשר לדבריו כמעט כל מכובד במגזר הערבי/בדואי היה מעורב בעריכתו, ואשר בעקבותיו שולם פיצוי בסכום מאוד גבוה של כ-1,200,000 ₪, אמנם, הסולחה אינה מיועדת להחליף את מערכת בתי המשפט, אך היא מונעת החרפת המצב, כך שהאירוע לא יסלים ולא יגרור אחריו "מלחמות" ונקמת דם. לכן, להבנתו, אין מקום לפסוק פיצוי נוסף מעבר לסכום ששולם כבר במסגרת הסולחה.

אשר לשיקולי הענישה, הדגיש הסניגור את הודאתו המהירה של הנאשם לאחר תיקונו המהותי והמשמעותי של כתב האישום. לדבריו, לא קדמו למפגש שבין הנאשם למתלונן איומים או מתחים כלשהם, והנאשם גם לא הגיע אל המפגש בכוונה תחילה לפגוע בו. תחילת השיחה בין השניים הייתה רגועה, ורק בעקבות ויכוח קולני, שהתדרדר לדחיפות הדדיות, ירה הנאשם במתלונן. אכן, הנאשם ירד מהרכב כשעל גופו האקדח בו עשה לאחר מכן שימוש, אולם לדברי הסנגור, לא עולה מכתב האישום, וגם לא מחומר הראיות, שדווקא הנאשם הוא זה אשר הביא את האקדח אל הרכב, שכן בנוסף לנאשם גם היה אדם נוסף ברכב.

להבנת הסנגור, גם מעובדות כתב האישום לא ניתן ללמוד על תכנון מוקדם ואין כל אינדיקציה לכך שהנאשם יצא מביתו במטרה לירות במתלונן. ממילא, לדבריו, גם לא יוחסה לנאשם עבירה של החזקת נשק.

הסנגור לא חלק על התוצאות הקשות של הפגיעה במתלונן, יחד עם זאת טען כי אין כל התייחסות עדכנית למצבו דהיום, פרט לכך שבמכתב השחרור צוין כי שוחרר במצב טוב.

מהאמור לעיל סבר הסנגור, כי מתחם העונש ההולם נמוך בהרבה מהמבוקש עלידי התביעה ועומד על מאסר שבין 12 חודשים ועד 6.5 שנים, וזאת גם ברוח הפסיקה העניפה שהגיש לעיונו.

בתוך המתחם האמור סבר הסנגור, כי יש לתת משקל של ממש לכך שהנאשם הינו בחור צעיר, שלו עברה אחת ישנה ביותר, ואשר קיבל אחריות מלאה על מעשיו ואף שילם פיצוי נכבד למתלונן. לכן, ביקש, שלא להחמיר עם הנאשם.

הנאשם, בדבריו בפנינו, אמר שהוא מצטער, שעשה טעות, וביקש את סליחתנו.

יצוין כי לנאשם הרשעה אחת קודמת, מיום 21/12/2008, עת נדון בבית המשפט המחוזי בבאר שבע בגין עבירה של נהיגה פוחזת ברכב ונשפט לעונש מאסר בפועל של 6 חודשים ולעונשים נלווים.

7. אין חולק, כי הנאשם חטא באלימות קשה ביותר, כאשר על רקע קנאה ואובססיביות, ירה בקטין, שכל

חטאו היה בכך, שהיה בקשר עם נערה שהנאשם חפץ להינשא לה, והיא דחתה אותו. התנהגות שכזו יש לבער ממקומותינו, בין היתר על ידי ענישה קשה ומחמירה, ולא רק כדי להעניש את הנאשם ולגמול לו על מעשיו, אלא גם כדי להעביר מסר לציבור בכללותו, לבל יהינו אחרים לעשות כמעשי הנאשם. הפסיקה אליה הפנה הסנגור המלומד, מרביתה עוסקת בענישה בעקבות פתרון סכסוכים בדרכים אלימות, אך המקרה שבפנינו שונה תכלית שינוי. לא היה כל סכסוך בין הנאשם לבין המתלונן; השניים לא הכירו זה את זה; והפגיעה במתלונן באה רק על רקע דרישתו של הנאשם, כי המתלונן יפסיק יחסיו עם הנערה בת ה-16, שלפי דבריה לשירות המבחן, כלל לא הייתה מעוניינת ביחסים עם הנאשם. הנאשם הוא זה אשר "זימן" את המתלונן למפגש, שנקבע סמוך למקום העבודה של המתלונן; הוא זה אשר יצא מהרכב כשעל גופו אקדח; הוא זה אשר בא בדרישות למתלונן; והוא זה אשר ירה במתלונן בגבו, כשנס על נפשו ברגע שראה את האקדח בידו של הנאשם.

יתרה מכך, הענישה אליה הפנה הסנגור כמעט ואינה כוללת מקרים בהם הפגיעה במתלונן כה קשה כמו במקרה שבפנינו. יש ממש בדברי התובעת, כי בין שיקולי הענישה יש לתת מידת מה של בכורה לפגיעה במתלונן ולצורך להשיב לנאשם כגמולו על העוול הנורא שגרם לו. לא מדובר בנקמה אלא בהלימה של הענישה למעשים שנעשו, כפי שלימדנו המחוקק, כפי שלימדנו ביהמ"ש העליון, וכפי שהודגש גם בתיקון 113 לחוק העונשין.

תופעת האלימות הקשה תוך שימוש בנשק חם, לצערינו אינה זרה למחוזותינו ועל כן קיים אינטרס ציבורי מובהק לשרש התופעה, וראוי שביהמ"ש יתרום תרומתו למלחמה זו בדרך של הטלת עונשי מאסר ממושכים.

ביהמ"ש העליון פסק, כי "האינטרס הציבורי מחייב, כי הזלזול בחיי אדם, הבא לידי ביטוי בקלות בה מוצא אדם עצמו קורבן למעשי אלימות העלולים להותירו נכה ואף להביא למותו, תגובה חריפה מצד כל גורמי האכיפה... השמירה על שלמות גופו של אדם וחיינו, היא מהחשובות והמרכזיות שבתכליות העומדות בבסיס החוק הפלילי" (בש"פ 2453/05 חטיב נ' מדינת ישראל, מיום 28/03/05). והדברים יפים גם לעניינו, במיוחד לאחר שנעשה שימוש בנשק חם, כאשר "עבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו" (ע"פ 3156/11 זראעיה נ' מדינת ישראל, מיום 21/02/12). נפסק עוד, כי מדיניות הענישה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת עונשי מאסר ממושכים.

גם מצבו הפיזי והנפשי של המתלונן מחייב החמרה בעונשו של הנאשם. הסנגור אמנם טען, כי לא ידוע מצבו העדכני של המתלונן, אולם נוכח המפורט במסמכים הרפואיים ובתסקיר הנפגע שהוגשו אודותיו, הרי שנהיר לכל כי מצבו, עדיין, חרף הזמן הלא מועט שחלף מיום הפגיעה, קשה ביותר. יתרה מכך, מדובר בנזקים שהמתלונן יישא עמו לצמיתות; מצבו לא עתיד להשתנות, בוודאי לא בזמן הקרוב, הן נוכח סוג הפגיעות והן נוכח הצורך בנייתוחים נוספים.

אשר להסכם הסולחה, הרי שאנו מסכימים עם הסנגור שיש בו חשיבות להרגעת הרוחות והפחתת החשש מנקמות משפחתיות למיניהן. אלא, שאין בתשלום של משפחת הנאשם למשפחת הקורבן (על חלוקת הכספים

המצויינת בהסכם גופו) כדי להוות תחליף לתשלום פיצוי לידי המתלונן, בו יוכל לעשות שימוש לצורך הטיפול הרבים להם נזקק, ויזדקק גם בעתיד.

בע"פ 5908/15 **מדינת ישראל נ' עומר פלאח** (מיום 04/02/16) פסק ביהמ"ש העליון בכל הנוגע להסכמי סולחה, כדלהלן:

"אכן, בית משפט זה מצא לא אחת לנכון להתייחס בחיוב כלפי מוסד הסולחה, וקבע כי 'כל עוד לא תמו סכסוכים, כולל מה שקרוי בשם מכובס 'כבוד המשפחה' שאין לו סוף ושאחריתו לא אחת מרה,הנה אם ניצלים חיי אדם על ידי הסולחה, לוא יהי... הסכם סולחה, בעיקר אם הוא מלווה בפיצוי כספי ממשי בצדו, גם מאפשר למתלוננים לחוות תחושה של 'סגירת מעגל' החיונית להליך ההחלמה מתוצאות הפגיעה, הפיזיות והנפשיות, וכאל הטעם להקל בעונשם של נאשמים אשר לקחו חלק בהסכם מסוג זה. יחד עם זאת, לאחר בחינת מכלול הנסיבות בהן נחתמה הסולחה במקרה הנדון, הגעתי לכלל מסקנה כי לא היה מקום לתת להסכם הסולחה משקל רב בעת גזירת הדין... הסכם הסולחה נחתם בין משפחת המתלוננת למשפחת המשיב... חתימתה של המתלוננת על הסכם הסולחה, שלכאורה מסיימת סכסוך בין שתי המשפחות, עלולה לנבוע מלחצים...".

לאור המפורט בתסקיר שהוגש על המתלונן נדמה, כי גם במקרה שבפנינו יש לתת להסכם הסולחה משקל לא רב במכלול שיקולי הענישה.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, מצאנו פסיקה עניפה שעניינה עבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, הגם שכל מקרה על פי נסיבותיו - נסיבות ביצוע החבלה; הרקע לחבלה; הנזק שנגרם בעקבותיה; האמצעי בו נעשה שימוש לצורך החבלה; הגורם שיזם את המפגש בין הנאשם לנפגע העבירה, ועוד. כך, מצאנו ענישה של 13 שנות מאסר שאושרו בע"פ 4314/04 **ליסר יפים נ' מדינת ישראל** (מיום 05/09/07, ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש המחוזי בחיפה בת"פ 443/00 מיום 25/03/04); 10 שנות מאסר שנגזרו בת"פ 8082/08 (מחוזי ב"ש) **מדינת ישראל נ' חנוכייב** (מיום 24/11/09); 9 שנות מאסר שנפסקו בע"פ 9176/11 **נתן לייזרזון נ' מדינת ישראל** (מיום 04/12/12), ועוד. אולם, במרבית המקרים הנזק שנגרם למתלונן בפסקי הדין הנ"ל, אינו כה חמור כמו במקרה שבפנינו, ולא בכל המקרים היה מדובר בפגיעה תוך שימוש בנשק חם.

לאור האמור לעיל, ולאור הענישה הנוהגת, אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם במקרה ספציפי וייחודי זה עומד על מאסר בפועל של בין 9 ל-14 שנות מאסר.

8. אשר לעונש הראוי לגזור על הנאשם בתוך המתחם, כאשר לא הייתה כל מחלוקת שאין מקום לסטות מהמתחם - לא לקולא ובוודאי שלא לחומרה, הרי שיש לתת משקל של ממש לאמור בתסקיר שירות המבחן ולסכנה הצפויה מהנאשם לאור אישיותו, הכל כמפורט לעיל.

יחד עם זאת, יש גם מקום לתת משקל להודיית הנאשם, לחרטה שהביע, להסכם הסולחה שנחתם ולכך שעברו הפלילי בהחלט אינו מכביד.

9. אשר על כן, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 10 שנים, החל מיום המעצר - 25/05/15.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות או כל עבירה מסוג פשע, תוך 3 שנים מיום שחרורו.

ג. הנאשם יפצה את המתלונן בסך של 75,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ו, 29 יוני 2016, במעמד הצדדים.

ס. הנשיא, רויטל יפה-
כ"ץ
אב"ד
אריאל ואגו, שופט יורם צלקובניק, שופט